

Jakub Tvrz

Kdo nemaká,
nežere

Kdo nemaká, nežere

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Jakub Tvrz

Kdo nemaká, nežere – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● — **pointa**

Kdo nemaká,
nežere

Jakub Tvrz

Kdo nemaká, nežere

Jakub Tvrz

© Jakub Tvrz, 2020

ISBN 978-80-765-0062-4 tištěná kniha

ISBN 978-80-765-0063-1 ePub

ISBN 978-80-765-0064-8 Mobi

ISBN 978-80-765-0065-5 PDF

Poděkování

Poděkování za podpoření vzniku těchto dvou tuctů povídek patří

paní *Tereze Kvapil Pokorné*, která dokáže být na dvou místech
najednou a možná, že i na třech,
Drahomíře a *Miroslavu Koudelkovým*, kteří vlastní maličký
krámeček v maličkém městečku zvaném Kynšperk nad Ohří,
paní Kupec, která zde zastupuje firmu *Abydos*,
gymnázium v Sokolovně, které vlastní přídomek
Krajské vzdělávací centrum, příspěvková organizace
a v neposlední řadě všem,
kteří si knihu zakoupili v předprodeji.

Děkuji,
Jakub Tvrz

Home made lemonade aneb BABY

Home made Lemonade
aneb BABY

(Upozornění: Vše je potřeba číst s českou výslovností!)

Omluva: Předem se omlouvám všem, kteří žijí na venkově. Já sám žiji v malé vesničce až na konci světa, takže si netropím žerty z vás, nýbrž skutečně sám ze sebe.)

Ach bohové, jak jsem se mýlil! Měl jsem za to, že je snadné chovat se jako bohatí a vzdělaní lidé, že je lehké nosit oblek a vést chytré řeči.

Slastně jsem se zavrtěl v polstrovaném křesle u menšího dřevěného stolku. Za zády se mi hrdě tyčila knihovna až po strop

napěchovaná různobarevnými svazky. Můj portrét se zrcadlil ve skleněných zatahovacích dveřích. Po barovém pultu tančily odlesky vyleštěných sklenic, naproti zela prázdnotou vitrína na zákusky. Tmavé stěny ostře kontrastovaly s béžovými doplňky dřevěného nábytku. Všude se třpytil chladný nerezový kov. Zkrátka moderní snídaňová kavárna pro lepší lidi.

„Vítejte u nás,“ usmála se na mě milá slečna a podávala mi jídelní lístek.

„Dobré ráno,“ pronesl jsem s nedbalou elegancí. Avšak toužil jsem říci ještě něco, cokoliv moudrého dodat. „Vskutku skvostně zakomponovaný skleník,“ nadhodil jsem při letmém pohledu na rostliny za prosklenou stěnou. „Koukám, že dokonale využíváte energie, a ještě si pěstujete vlastní ovoce.“

Mladá číšnice nejistě přikývla a pokusila se o úsměv, jako bych snad vtipkoval. „Dáte si něco?“

„Já se ještě podívám,“ odvětil jsem ledabyle a ona se vzdálila. Teprve teď jsem si ten skleník pořádně prohlédl – zřejmě to byla jen vyhlídka, něco jako zimní zahrada, a to, co jsem měl za cizokrajné ovoce, byly prachobyčejné fíkusy. Začervenal jsem se a propadl se hlouběji do křesla. *To snad ne, hned na začátku takhle pochybím!*

Další rána přišla vzápětí. Jakožto vesnický buran, jenž se sice neztratí v žádném lese, zabloudil jsem ihned v nabídce jídel. Bylo jich moc a žádné jsem neznal. Rozhodl jsem se tedy objednat si ta s nejzajímavějšími, nejluxusnějšími názvy.

„Tak já bych si dal...,“ zabrejlil jsem chytře do lístku, „třeba jednou home made lemonade a k tomu... K tomu... Dejte mi to ham a eggs.“

„Bude to všechno?“

„Ano,“ odpověděl jsem a těšil se na své ham. Říkal jsem si: *Když ham, tak to bude dobrý.*

Námahou celý zpocení, avšak šťastný, že jsem si tak dobře objednal, jsem se vydal hledat záchody. Asi za třemi rohy visela velká cedule s nápisem TOALETY. Vcházím. Na prvních dvířkách píšou BABY, tak zahučím bez rozmyslu do těch vedlejších. Ještě

mezi futry jsem se však srazil s obstarožní paní.

„Kam to lezete, člověče?!“ rozkřikla se na mě. „Neumíte číst? Tady jste špatně!“ vytkla mi a rozklepaným prstem ukazovala na obrázek panenky.

Zastyděl jsem se a rychle vpadl do třetích dveří. Ještě jsem však houknul v odpověď: „Vy jste taky špatně, baby jsou hned na kraji!“ a rychle jsem za sebou zavřel.

Panečku, ta vyváděla! Ale co, špatně byla. Neumí si přiznat svůj pokročilý věk a pak se vzteká.

Když jsem opět seděl v pohodlí svého křesla, dělal jsem, že nad něčím důležitým přemýšlím, a mnul si bradu, přišla čísnice. Hrdě přede mne položila talíř s obyčejnými vejci na šunce a púllitrovou sklenici plnou vody s trochou citrónu. „Tak tady to je: jednou hemenex a houm mejd limonáda.“

Teď mi to docvaklo – spletla si objednávku! Abych získal zpět ztracenou autoritu, nahnal jí trochu strach a ukázal, že jsem skutečně velký pán, se kterým se nemá žertovat, spustil jsem zhurta: „Já nechťel žádný houm mejd, žádněj kyselej citrón, já chtěl home made lemonade! A co teprve ten váš hemexen nebo co! Já chtěl ham – ham a egs! Ne hem, ale ham. Ham, mňam! Chápete? Ham! Ham!“

Asi jsem udělal nějakou chybu a oni poznali, že nejsem žádný pán, ale obyčejný člověk. Myslím, že to bylo tím skleníkem na začátku. Sprostě mě vyhodili na sluncem rozpálený asfalt za stálého omílání: „My jsme seriózní podnik, žádný blázinec ani holubník. Nejsme tu pro srandu králíkům.“ Ti králíci byli asi nárážkou na můj vesnický původ.

Bylo mi líto, že jsem nevzal zavděk krásně vonícími vejci, ale jen jsem mávl rukou a zařekl se, že vícekrát už do podobných podniků nevkročím. U nás v hospodě mají vajíčka dobrá, a ještě si člověk pokecá.